

udviklet sig i en ikke saa ubetydelig Grad, hvorfor det nærer Betænkelse ved at gribe ind fra Lovgivningsmagts Side, navnlig forsaavidt det skulde være i en større Udstrækning, deler jeg ganske disse Betænkelseheder. Efter min Erfaring er virkelig hele Sygefaskesagen i en god Gænge her i Landet, og der er ikke saa Steder, hvor de virke paa en sund og heldbringende Maade. Der er derfor efter min Mening egentlig ikke saa stor en Opfordring til at gribe den Sag an, og navnlig er jeg meget betænkelig ved at gaa den Vej, som er foreslaaet af Regjeringen og Flertallet, nemlig at lægge Byrden over paa Kommunerne. Jeg er i Forveien en bestemt Modstander af ethvert nyt Paalæg paa Kommunerne, saaledes som Forholdene for Tiden stille sig. Det gaar efter min Mening ingenlunde an stadig at blive ved paa den Vej, hvorpaa vi ere staaede ind ved flere Love, vi allerede have vedtaget, det gaar ikke an at fortsætte med disse Paalæg. Naar man fjender Forholdene, saa veed man, i hvilken betydelig Stigning de kommunale Udgifter have været i de senere Aar og fremdeles ville vedblive at være. Og naar dertil saa kommer de meget daarlige Aar for Landbruget, saa vil man se, at det paa ingen Maade kan gaa an vedblivende at lægge Skatter paa Beboerne. Jeg deler derfor ganske det ærede Mindretals Udtalelse mod at lægge denne Byrde over paa Kommunerne. Derfor vil jeg dog ikke sige, at jeg saaledes som Mindretallet, bestemt maa hævde, at den bør bæres af Statskassen, thi selv om man ikke vil formene, at den Byrde, der her kan være Tale om, kan være særlig overvældende, saa mener jeg dog, at Statskassen har Byrder nok, og at de betydelige Kræv, der stilles navnlig i den senere Tid til den, ogsaa kunne gjøre det betænkeligt at paaføre den nye Byrde. Dertil kommer endvidere, at jeg ikke kan negte, saaledes som ogsaa den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at det egentlig er mere principrigtigt, at den Omfjerg, der her er Tale om, bæres af Kommunerne end af Statskassen. Jeg vilde have foretrukket, at man havde ventet med hele denne Lov, indtil man samtidig kunde have truffet Foranstaltninger, hvorved man kunde lette Kommunerne Byrder. Kunde dette ske, skulde jeg ikke have Noget imod at træffe Foranstaltninger til at gaae de mindre heldige Stillede i Samsundet. Jeg tror, at Regjeringen er gaaet den rigtige Vej ved at forelægge Forslaget om Stat paa Ol og Brændevin, men jeg skal iøvrigt ikke komme videre ind derpaa. Vi ville ved denne Lov i dobbelt Henseende gaae de mindre Belfullede i en Kommune. Vi ville

ved denne Lov forhaabentlig bevirke en formindret Nydelse af Brændevin, og det er en afgjort Sag, at den væsentligste Rulde til den Fattigdom, der, nu i saa høi Grad finder Sted i Kommunerne og er til en stor Byrde for Kommunekassen, er Brændevinen. Dernæst vilde ogsaa ved denne Lov Kommunekasserne blive bedre stillede og kunde paa denne Maade tage sig af at hjælpe paa de mindre Belfullede i Kommunen ved at hve Bidrag til deres Sygefasker; men saa længe denne Lovs Vedtagelse er usikker, hvad jeg desværre berygter, kan jeg ikke berolige mig med, at en saadan Lov svæver i Luften og vedtage Lovforslagets § 9, der ikke er gjort afhængig af Lovforslaget om Olfkatten. Jeg vil derfor stemme for Mindretallets Vædringsforslag under Nr. 7, selv om jeg ikke kan billige, at Udgiften skal overføres paa Statskassen, men jeg anser det dog for heldigere, at den overføres paa Statskassen, end at den overføres paa Kommunekassen; endelig forbeholder jeg mig til Syvende og sidst mulig at stemme mod hele Forslaget.

Griften: Ja, et af de vigtigste Spørgsmaal i denne Sag er jo, hvorfra Tilskudene til Sygefaskerne skulle komme. Derjom jeg ikke ved Sygdom havde været forhindret, vilde jeg til denne 2den Behandling have stillet et Vædringsforslag til § 9 af det Indhold, at Tilskudet skulde udredes halvt af Statskassen og halvt af Kommunekassen. Jeg kan ikke negte, at derjom hele Tilskudet skal udredes af Statskassen, kan det tænkes, at Kommunerne eller Sygefaskerne maaske kunde fristes til at trække temmelig store Bærler paa Statskassen. Paa den anden Side, derjom Kommunerne skulle udrede hele Tilskudet, forekommer det mig rigtig nok, at det er ikke meget berettiget for Regjeringen at føre hele Tilskudet med denne Sag, ligesom jeg ogsaa er enig med det ærede 3die Medlem for 2den Kredts (Schlegel), saavel som med det ærede Mindretal i, at hvis det paalægges Kommunerne at udrede hele Tilskudet, vil det visjelig føre dertil, at Kommunerne ville betalle sig for denne Anerkjendelse, som her er Tale om. Sygefaskerne have i mange Aar arbeidet trangt nok. Jeg har i 12 Aar staaet temmelig nær ved en Sygefasker, og vi have kun holdt det gaaende derved, at vi, naar det kneb, sendte nye Opfordringer til dem, der havde Gvne dertil, om at hve Tilskud, ligesom vi ogsaa have afholdt Bafarer og paa anden Maade virket for at stasse Kassen nogen Indtægt. Paa denne Maade har Kassen bestaaet til Dato, og den tæller dog 3 à 400 Medlemmer.